

veielse, og til derom at forskaffe sig et nøiere Kjendsskab, inden han udtaler en Mening, der, paa Grund af hans Stilling, vil have en større Vægt. Disse forskjellige Omstændigheder er det, som jeg troer, i høi Grad maae tale for, ikke at bringe Sagen videre. Jeg troer virkelig ikke, at der, som jeg før tillod mig at udtale, er nogen paatrængende Nødvendighed tilstede med Hensyn til det hele Lovgivningsspørgsmaal for Theatret. Det er væsentligt i Henseende til Administrationen, at Sagen kunde komme frem; Løsningen af de derhen hørende Spørgsmaal kan ganske vist frembyde Vanffeligheder, men de høre ikke ind under Thingets Raadighed.

G. Winther: Ja, dersom denne Sag paa nogen Maade skulde forhindre os fra at faae en lykkelig Ende paa de vigtige Sager som ellers foreligge, saa var det vistnok i høi Grad urigtigt at lade Sagen gaae videre; men det forekom mig heller ikke, at den ærede Kultusminister lagde nogen særdeles Vægt paa det Moment, som her er nævnt. Der er derimod et andet Moment, som forekommer mig at opfordre til dog at lade Sagen gaae et Skridt videre, det er nemlig den Maade, hvorpaa Theatrets Bestyrelse har opfattet forskellige finansielle Spørgsmaal, som tidligere have været omtalte her i Thinget, og som jeg seer af Statsrevisorerens Bemærkninger ikke ere blevne tagne i den Betydning, hvori de have været udtalte eller ønskede af Thinget. Der er endnu en anden Omstændighed, som forekommer mig netop at tale for, at denne Sag nu bliver debatteret her, naar der er Tale om at faae Anskuelse klarere, om hvad der er den rette Stilling mellem den lovgivende Magt og Theatret eller dets Forhold til Staten og ligeledes med Hensyn til, hvad der er det Ænskelige, der maa fremmes ved Theatret selv; thi det er maaffee ikke saa let, at vi igjen her i Thinget komme til at beståe saa mange aandelige Kræfter, som dem, der i dette Dieblik ere tilstede, saa megen Intelligents, som nu er i Rigsdagen, og derfor kan der vistnok ikke andet end komme noget Godt ud deraf, om der skeer idetmindste een Behandling af Sagen. Jeg er overbevist om, at den Mangel

paa Interesse, hvorover der klagedes i et tidligere Thing, vil man ikke risikere at finde nu (Tscherning: Jo!). Det vil Tiden vise, dersom Sagen kommer videre, men, dersom det ikke skeer, lader det sig jo heller ikke afgjøre. Jeg troer, at, naar det engang har viist sig, at Theatrets Bestyrelse har taget noget Hensyn til, hvad her yttes, uagtet det paa den anden Side har viist sig, at den ikke har taget tilstrækkeligt Hensyn hertil, saa kunde det være ønskeligt, at man fra Thingets Side yttrede sig videre om disse Gjenstande, thi saa kunde man maaffee haabe at stemme Theatrets Bestyrelse endnu noget gunstigere for de Anskuelse, Thinget nærer. Jeg kan derfor ikke andet end ønske, at der maatte idetmindste gaaes et Skridt videre, og at der i saa Fald kunde blive taget af enkelte kunstforstandige Mænd under Overveelse, hvad der videre var ved Sagen at gjøre.

Kirke- og Underviisningsministeren: Ja, jeg behøver vistnok ikke at bemærke, da det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand selv antydede det, at det ingenlunde var min Mening, at man ved at gaae ind paa denne Behandling skulde komme i nogen Vanffelighed med Hensyn til Hovedspørgsmålene. Dette var naturligvis ikke min Mening; men jeg troer kun, at Forhandlingen selv er saa lidet paatrængende nødvendig, at der nu ikke er nogen Grund til at bringe den frem. Jeg maa blot bemærke, forsaavidt den ærede Rigsdagsmand har meent, at man jo dog gjerne kunde tage een Behandling deraf, at jeg netop vil have meget imod denne ene Behandling, som han meente, at man dog kunde tage med; thi for det Første synes det mig klart, at, naar man engang har havt en Theaterlov til Forhandling, som kun med megen Anstrængelse bragtes frem til 2den Behandling heri Folkethinget, saa vilde det være underligt, om man atter vilde begynde Forhandlingen af en Theaterlov med den Tanke, at nu kunde man lade det beroe ved at bringe Loven til 1ste Behandling. Desuden er uægtelig en 1ste Behandling af Theaterloven den, som lettest vilde kunne give Anledning til den Forhandlingsmaade, som jeg før tillod mig at